

«Φαίνεται ὅτι ἔχει πολλήν διάθεσιν».

«Δὲν εἰσῆλθε καὶ ἡ μήτηρ μου εἰς τὸ δωμάτιον πρὸ ὀλίγου»;

«Ναί. Ἐπιθυμῶ νὰ τὴν ἴδῃς»;

«Ἀργότερον».

«Πόσον θελκτικὴ ἡμέρα!» ἀνεφώνησεν ἡ κόμισσα διευθυνθεῖσα πρὸς παρὰθυρον, (τὸ ὅποιον ἦτο ἐσφιγμένον καὶ συγκεκλεισμένον ἔξωθεν).

«Ὡ ναί— θελκτικωτάτη», ἐπέλεξεν ὁ λόρδος Βρέντων, ἀκολουθῶν αὐτὴν καὶ θεωρῶν τὸν κάτωθι κῆπον. «Τί περιέργον πράγμα ἡ φρενοβλάβεια!» προσέθηκε ῥεμβάζων.

«Ναί, ἀλλὰ δὲν εἶσαι φρενοβλαβής. Ἐφαντάζεσο μόνον ὅτι ἦσο».

«Δὲν εἶμαι τὴν ὥρην φρενοβλαβής καὶ ἅπαντες ὁμοῦ οἱ διδάκταρες, οἱ ἰατροὶ, οἱ δικηγόροι, οἱ θεολόγοι, οἱ σοφοὶ θὰ ἠδυνάτουν νὰ μοὶ ἀποδείξωσι τοιοῦτον ἐπὶ παρουσίᾳ σου. Κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην δύναμαι νὰ παράσχω ἀκριβῆ περιγραφὴν τοῦ βίου μου ἀπὸ ἡλικίας πέντε ἐτῶν μέχρι τῆς σήμερον — ἢ μᾶλλον μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐκλείσθην εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο, διότι ἔκτοτε ἀγνοῶ τί συνέβη ἢ πόσος διῆλθε χρόνος. Δὲν ὑπάρχει ἀντικείμενον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν θὰ διελεγόμην λογικῶς. Ἄκουσον, ἐπικαλοῦμαι καὶ αὖθις τὴν φιλανθρωπίαν σου, τὴν εὐσπλαγχνίαν σου δέχθητι τὴν χεῖρά μου». Καὶ ἐπὶ τούτῳ ἤψατο τῆς χειρὸς τῆς κομισσῆς.

«Ἄκουσόν με», εἶπεν ἡ κόμισσα, «καὶ ἐπίτρεψόν μοι νὰ θεράπευσω τὴν τυφλότητά σου. Γνωρίζω ὅτι εἶσαι ἔντιμος ἄνθρωπος, καὶ ὅτι οὐδέποτε θέλεις ἐκμυστηρευθῆ ὅ,τι θὰ σοὶ εἴπω. Δὲν ζητῶ πρὸς τοῦτο ἐπίσημον ὑπόσχεσιν — γνωρίζω ὅτι τοιαύτη ἀπαίτησις εἶνε περιττή».

Ὁ λόρδος Βρέντων ὑπεκλίνατο.

«Ἄκουσον!» ἐξηκολούθησεν ἡ κόμισσα. «Δὲν εἶμαι τὸ ὄν, ὅπερ με ἐλαμβάνεις».

«Μήπως λοιπὸν εἶμαι ἀκόμη φρενοβλαβής; Μήπως οἱ ὀφθαλμοί μου με ἀπατῶσιν»;